

VENEC TROBENTAČU

Zala Ratej

I.

Z ljubeznijo vse se je začelo,
kot majcen drobci, kamenček, kamnina
je postala prava vaška umetnina,
lepa roža, vendar le nevarno žrelo.

Dan za dnem roža se razvija,
nikdar nikamor ne pogleda,
niti svojega predragega soseda,
cvet za cvetom, kot nekakšna melodija.

Korak za korakom,
dokler cvet ne ovane,
sledila bo vsem korenjakom.

Nikdar zapustila ne bo sveta,
tudi če na njem živita samo dva,
Amor ne bo zapustil takšnega morja.

II.

Amor ne bo zapustil takšnega morja,
razdraženega ter nemirnega.
Nihče ga še ni videl tako lirnega,
tako svetlečega ter zlatega.

Umirjati na videz začelo se je vse,
v daljavo si lahko zrl vse do kraja
in videl do raja,
kjer nič več ni bilo videti teme.

A kaj, ko je vse bilo zaman,
res brezupno je bilo,
želel sem si oditi daleč stran.

Vsi smo videli dva vsemogočna bregova,
odšli od tod bi vsi,
je'se samo ne bi bilo tega.

III.

Je'se samo ne bi bilo tega,
človek bil bi sama zmeda.
Kakor siva pusta dolgočasna kreda
dovolj imel bi vsega.

To vendar ni dovoljeno,
brez dokaza ni še krivo
to trpljenje ljubeznivo,
a bilo je že storjeno.

Nikar ne spusti te rutine,
saj brez truda
nikdar ne boš dosegel te prvine.

Na začetku je vse cvetelo,
malček manj sočutja,
ali bilo bi vse ovelo.

IV.

Ali bilo bi vse ovelo,
če se ne bi sonce prikazalo,
malo svetlobe nam dajalo
in nato neurje se pričelo.

Veter pihal je brez diha,
kakor večni bi bil vihar,
in za njegovo roko ni mu bilo več mar,
kakor da bi bil brez začaranega stiha.

Sonce želelo si je mira
brez prehitrega preliva,
a se nikoli ni končalo brez prepira.

Ko bitke niso bile več male
in rasle v nebo so neznano,
nevede ljube so oči kazale.

V.

Nevede ljube so oči kazale,
temno stran obzorja,
kjer bilo je veliko morja
in iz daljave so te strahote dale.

Temni so začeli se časi
brez teh olupšav in lepega sočutja,
pogrešati začeli smo ta predraga nam občutja,
ki res niko niso bili naši.

Venomer želel začeti si znova,
komaj ko si se zavedal,
povezovala sta te dva okova.

Upal si, da to bile bi samo sanje,
a kaj ko to ni spanje, saj zdaj
ekipa modra trosi znanje.

VI.

Ekipa modra trosi znanje,
saj to so obzorja nove zmage,
ki nikoli niso blage
in vse privede v novo stanje.

Tukaj pamet pride v ospredje,
pove nam nekaj pametnih besed,
ki jih ne spremeni v obred
in nato potuhne v zaledje.

Prikaže se še ta modrost,
za nas prepametna nadloga,
ki preseže v norost.

Segal tudi v ure rane,
nikoli te ne zapusti,
zmrduje se človeka spanje.

VII.

Zmrduje se človeka spanje,
kar trosi solze in obupuje,
navsezadnje že zaroto kuje
in prehaja v brezupno stanje.

Bolečina se stopnjuje,
ne da miru ne podnevi ne ponoči,
kakor da v svoji topli koči
nikdar ne omahuje.

O, to trpljenje,
ki kar prehaja vse naprej,
v brezupno obolenje.

Tudi misli so kar naprej orale
brez premora in brez konca,
a veda, kar ne deva hvale.

VIII.

A veda, kar ne deva hvale,
to lepo vidimo prevaro,
ki ne upošteva njihovo navidezno zahvalo,
kakor da bi že vse znale.

Čas še teče,
se nikoli ne ustavi,
kaj se zdaj to pravi,
kar naenkrat reče.

To nikoli se ne bo previlo,
ne sedaj in ne pozneje
v magično začarano idilo.

Tukaj vsaka žival je že vse znala,
vse dobro je bilo,
ko je ptička mala se jokala.

IX.

Ko je ptička mala se jokala,
vedela je, da vse narobe je storila,
ko je mlade prijateljke morila,
ker ni nikoli prav ravnala.

Nasilje mogoče prava rešitev bi bila
v svetu, kjer moriti nisi zmožen,
če si še tako rožen,
da si previsoke cilje si postavil.

Onkraj tega temačnega sveta,
kjer dogajajo se lepa čuda,
se mogoče komu že nasmiha sreča.

Nekoč so tudi glave že trpele,
zdaj pa znova
oči sinje so žarele.

X.

Oči sinje so žarele
kakor zadnji žarek sonca
do samega tragičnega konca,
od lepote krvavele.

Ni bilo mi potešenja,
krvi bilo je strašno malo,
le tako se ogniti je dalo
tega mučnega trpljenja.

Zlomilo sonce se je kakor porcelan
brez razloga in konca,
kakor da bi vse bilo zaman.

Nikoli roža sama ni dajala,
dokler nekaj časa ni minilo,
srca pesem žlahtna rane pokazala.

XI.

Srca pesem žlahtna rane pokazala,
nič več ni jokala
in ran svojih več kazala,
nikomur pogleda ni več dala.

Solze tekle so po licih
v potokih teh deročih,
kjer voda vrela je v studencih vročih
in šumenje je zvenelo v klicih.

Duša nikdar bila ni prazna,
dokler ni napočil čas,
ko se je začela doba važna.

Zdelo se je vsem krivično,
ker seveda prav nič
enostavno ni bilo pravično.

XII.

Enostavno ni bilo pravično
kakor veter, ki je pustil eno samo bilko,
ne vedoč vprašaj Tilko,
teto še tako resnično.

Roža cveteti je želela
in odpreti cvet mladosti
te brezmadežne kreposti,
a na žalost je na koncu ovenela.

Pesem je neba zapela
žalnico to otožno
ter si krvavenje srca priskrbela.

To prekrasno je bilo rjavenje,
tako ostane še samo
moja ljubezen, moje življenje.

XIII.

Moja ljubezen, moje življenje
živeti tako je težko,
zato se verjetno ne bo izšlo,
saj to je bilo od nekdanj trpljenje.

Ni ga pravega junaka,
ki ne bi znal lagati,
vendar nihče ni videl hkrati
takšnega velikega korenjaka.

Misliš, da nikoli se ne bo končalo
vendar kaj ko motiš se zelo,
saj to vse te bo samo izigralo.

Nikoli to ne bo pravično,
tudi če narobe ni bilo,
ako zdelo se je še tako lično.

XIV.

Ako zdelo se je še tako lično,
nisi prepustil svoje žarenje,
saj postalo bi vse mučenje,
tako vse na tem svetu bilo je grmično.

Ni videti bilo dneva,
kjer ptice prhutajo s krili
ter rož'ce bodejo v svet ta mili
brez takšnega odseva.

Le v daljavi videl si lahko,
kako vsepovsod navsezgodaj
živali mirne hvalnico pojo.

Ko na drevesu v daljavi zraslo je omelo,
tu v gozdu tem prelepem
z ljubeznijo vse se je začelo.

MAGISTRALE

Z ljubeznijo vse se je začelo,
Amor ne bo zapustil takšnega morja,
Je'se samo ne bi bilo tega,
Ali bilo bi vse ovelo.

Nevede ljube so oči kazale,
Ekipa modra trosi znanje,
Zmrduje se človeka spanje,
A veda, kar ne deva hvale.

Ko je ptička mala se jokala,
Oči sinje so žarele,
Srca pesem žlahtna rane pokazala.

Enostavno ni bilo pravično,
Moja ljubezen, moje življenje,
Ako zdelo se je še tako lično.